

вѣше: живѣше само за себе си; събираше пари за да ги има

На връхъ Илинденъ (юлий 1871 год., Станю направи тайнствено посѣщение на Денчо Памукчията. Далъ му едно „хвъркато листче“ и съ кръстосани рѣцѣ чакалъ резултатътъ. Денчо съ мъжа прочелъ „типосаното писмо“ и казалъ:

— Ти си *букарня*: на тебѣ не вѣрвамъ, нека доде-онзи, който те е проводилъ, съ него ще си поговоримъ и ще се разберемъ!

На 15 августъ (св. Богородица) *помакъ* нѣкой си влѣзълъ въ дворътъ на Денчо Памукчията и попиталъ. *Стояна* (слуга):

— Тукъ ли е чорбаджи Денчо?

— И тукъ да е, та защо ти е потрѣбалъ?

— Има да му кажа нѣщо.

— Нѣма го! — отговорилъ мъжягата слуга и показалъ съ ръка на помага да си отиди. . . .

Помакътъ видѣлъ човѣшка фигура на прозорецътъ и се запхтилъ по стълбичкитѣ къмъ горния етажъ на зданието. Слугата го сграбилъ изотзадъ и го понесълъ.

Бѣлѣжка. Слѣдъ самоубийството на Ангелъ Кънчевъ, 1872 г. 5 мартъ, Левски помоди *Узунова* да заеми мѣстото на Кънчева. При това обяви лично и писмено на по-главнитѣ комитети въ Турско, че въ случай на арестъ или смъртъ (на Левски) неговъ замѣстникъ ще бѣде *Атанасъ Узуновъ* . . . (глед. IV книж. Миналото).

Бѣлѣжка Убития Стоянъ е отъ село Сопотъ (Ловчанска околия). Силенъ и хубавецъ момъкъ е билъ той. Левски скърбѣше за случайното убийство на Стояна. Той бѣ отишълъ въ домътъ на Денчо Памукчията да се споразумѣе съ него и да му иска *парична помощъ* за Комитета, а не да го убива, ала Стоянъ, безъ да знае работата, турилъ въ опасностъ *Помака*. Левски прѣдпочелъ да убие слугата, отколкото той, главатарътъ на съзаклатието, да падне въ рѣцѣтъ на турскитѣ власти.